

i vort Land, hvorved Arbejdsløsheden formindskes og Købeevnen forøges.

Mindretallet ønsker i øvrigt at fremhæve, at de foreslaaede Toldsatser i alt væsentligt er de samme, der gennemførtes under Regeringen Neergaard i 1923 til Afløsning af Importreguleringen af 1922. Satsene er endvidere de samme, der indeholdes i de Forslag, der tidligere er indsendt til Stats- og Lovgivningsmagten fra Industriens Fabrikker og Arbejdere.

De ovennævnte Ændringer i Lovforslaget er fremkommet som Følge af, at Skotøjsindustrien har ønsket at imødekomme visse Indvendinger, der under en Konference i Udvalget blev rejst imod det oprindelige Forslag. Saaledes har man i § 1 undtaget det Læder, der har særlig Betydning som Raavarer for den danske Skotøjsfabrikation, og ligeledes er undtaget Læder, der ikke fremstilles her i Danmark. Endvidere er der i § 2 sket den Ændring, at Fabrikkerne straks forpligter sig til at nedsætte deres Gennemsnits-Engros-Priser med 5 pCt.

Det er altid blevet fremhævet fra Industriens Side, at det ikke var Prisudnyttelse af Tolden, man ønskede, men kun den større Afsætning, som Sikringen af Hjemmemarkedet gennem en hensigtsmæssig Told repræsenterer. Herved kunde Produktionen sættes op, Industriens Kapacitet udnyttedes og Produktionen billigøres. Som et Vidnesbyrd om, at dette ikke er Talemaader — hvilket i øvrigt allerede godtgjordes under Importreguleringen og Krisetolden i 1922—23, da de indenlandske Skotøjspriser gik væsentlig ned —, har Skotøjsfabrikkerne altsaa nu tilbudt en øjeblikkelig Prisnedsættelse, og Mindretallet har ment at burde tilføje dette i Lovforslaget. Mindretallet tillægger dette saa meget større Betydning, som det under et Møde i Udvalget den 19. Maj d. A., hvor Deputationer fra Importører og Grossister var mødt op, fra disses Side blev erklæret, at man sikkert havde naaet Bunden med Hensyn til Skotøjspriserne, og at disse neppe kunde ventes at gaa længere ned.

I § 2 findes der en Ændring, hvorefter Prisforhøjelse herefter kun skal være tilladt, naar den kan begrundes ved Stigning i Raamaterialernes Pris, saaledes at Arbejdsløn og andre Driftsomkostninger altsaa lades ude af Betragtning. Denne Ændring hidrører fra Tilbud fra Fabrikkerne selv og er et Udtryk for, at Arbejdslønnen m. m. ikke bør kunne influere paa Prisbevægelserne under Krisetoldsatsernes Gyldighed. Mindretallet maa formene, at der med disse Ændringer til § 2 i Virkeligheden er givet den mest effektive Garanti i Retning af Prisbilliggørelse og mod, at ingen af Produktionens Udøvere skal kunne lukrere ekstraordinært ved den givne Beskyttelse, der saaledes kun bliver et Værn for Markedet og som saadant i det hele Samfunds Interesse. Mindretallet anser denne Garanti for langt mere effektiv end den, der i Krisetoldloven af 1923 søgtes naaet gennem de der opstillede Krav til Arbejderne om Nedgang i Løn eller Opgang i Arbejdstid, og mener, at man, saaledes som Forslaget nu er affattet, sætter ind paa det Punkt, hvor Samfundets Interesse er klar og berettiget, nemlig Prisnøgningen for Forbrugerne, medens det maa være mindre betydningsfuldt, hvorledes denne fremkommer.

Den sidste Ændring indeholdes i den nye § 3, hvis Krav til den i Produktionen anbragte Kapital m. m. ligeledes er indsat efter Forbilledet af 1923. —

Mindretallet maa i højeste Grad beklage, at Forslaget ikke med de saaledes foretagne Ændringer, der altsaa er en Indrømmelse til de Synspunkter, som er fremhævet fra Regeringens Side, har kunnet vinde Tilslutning hos Regeringspartiet eller Regeringen, der end ikke har indladt sig paa en Drøftelse af Forslaget, men kategorisk har afvist det.

Til Gengæld har Mindretallet med Interesse stiftet Bekendtskab med det Ændringsforslag, der er stillet fra Socialdemokratiets Side. Imidlertid maa det staa klart, at Gennemførelsen af dette Forslag, for saa vidt det angaar Krisetold eller Importafgifter, staa og falder med Mulig-